

Izpirkšana var remdināt visas sāpes

Elders Kents F. Ričards

no Septiņdesmitajiem

Kad biju ķirurgs, nozīmīgu manas profesionālās dzīves daļu aizņēma sāpju tēma. Nepieciešamības dēļ es tās ķirurģiski izraisīju gandrīz katru dienu — un tad es daudz pūliņu veltīju, cenšoties sāpes kontrolēt un remdināt.

Es esmu domājis par sāpju nolūku. Neviena no mums nav imūns pret sāpēm. Es esmu redzējis, ka cilvēki ar tām sadzīvo ļoti atšķirīgi. Daži dusmās novēršas no Dieva, kamēr citi ļauj savām ciešanām vest tos tuvāk Dievam.

Tāpat kā jūs, es arī esmu izjutis sāpes. Sāpes ir dziedināšanas procesa mērs. Tās nereti mums māca pacietību. Iespējams, tādēļ mēs attiecībā uz slimniekiem izmantojam vārdu „pacients”.

Elders Orsons F. Vitnejs rakstīja: „Nevienas sāpes, ko mēs ciešam, neviens pārbaudījums, ko mēs pieredzam, nav velts. Tās sekmē mūsu izglītošanos un attīsta tādas īpašības kā pacietību, ticību, gara spēku un pazemību. ... Caur bēdām un ciešanām, smagu darbu un likstām mēs apgūstam tās mācības, kuras mēs šeit esam ieradušies saņemt.”¹

Līdzīgi ir teicis elders Roberts D. Heilzs: „Sāpes noved līdz pazemībai, kas savukārt veicina pārdomu rašanos. Tā ir pieredze, par ko es esmu pateicīgs, ka varēju to izturēt. ... Es uzzināju, ka fiziskas sāpes un organisma atveseļošanās pēc ķirurģiskas operācijas ir ļoti līdzīgas garīgām sāpēm un dvēseles dziedināšanai grēku nožēlošanas procesā.”²

Daudzas no mūsu ciešanām nav mūsu vainas dēļ. Negaidīti notikumi, pretrunīgi vai neapmierinoši apstākļi, pēkšņa slimība vai pat nāve ielenc mūs un caurvij mūsu mirstīgo dzīvi. Turklāt mēs varam ciest sāpes citu cilvēku rīcības dēļ.³ Lehijs atzīmēja, ka Jēkabs bija „izjutis ciešanas un daudz bēdu savu brāļu rupjības dēļ”.⁴ Pretstats ir Debesu Tēva laimes ieceres daļa. Mēs visi pietiekami daudz ar to saskaramies, lai apzinātos mūsu Tēva mīlestību un mūsu vajadzību pēc Glābēja palīdzības.

Glābējs nav kluss novērotājs. „Viņš izcieš sāpes par visiem cilvēkiem; jā, katras dzīvas radības sāpes, gan vīriešu, gan sieviešu un bērnu.”⁵ „Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.”⁶ Reizēm lielās sāpēs mēs tiekam kārdināti jautāt: „Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā? Vai arī nav neviena ārsta?”⁷ Es liecinu, ka atbilde ir jā, ārsts ir. Jēzus Kristus Izpirkšana aptver visus šos mirstības stāvokļus un nolūkus.

Ir cita veida sāpes, par kurām mēs *esam* atbildīgi. Garīgās sāpes atrodas mūsu dvēseles dziļumos, un tās var būt neremdināmas, pat spīdzināt mūs „ar neizsakāmām šausmām”, kā to aprakstīja Alma.⁸ Tās rodas mūsu grēcīgās rīcības dēļ un tādēļ, ka nenožēlojam grēkus. Arī pret šīm sāpēm ir universāls un pilnīgs līdzeklis. To Tēvs dod caur Dēlu, un tas ir katram no mums, kurš vēlas darīt visu, kas ir nepieciešams, lai nožēlotu grēkus. Kristus teica: „Vai jūs tagad neatgriezīsities pie Manis ... un netapsit pievērsti, lai Es varētu jūs dziedināt?”⁹

Kristus pats mācīja: „Un Mans Tēvs sūtīja Mani, lai Es varētu tikt pacelts pie krusta; un, *pēc tam*, kad Es biju ticis pacelts pie krusta, lai Es varētu saistīt visus cilvēkus pie Sevis, ... tādēļ, saskaņā ar Tēva spēku, Es saistīšu visus cilvēkus pie Sevis.”¹⁰

Iespējams, Viņa visnozīmīgākais darbs ir tas, kas tiek veikts ar katru no mums individuāli — paceļot, svētot, stiprinot, atbalstot, vadot un piedodot mums.

Kā Nefijs redzēja vīzijā, liela daļa no Kristus mirstīgās kalpošanas bija veltīta, lai svētītu un dziedinātu visāda veida slimos — fiziski, emocionāli un garīgi slimos. „Un es redzēju ļaužu pulkus, kas bija slimi un kas bija visādu sērgu ... nomocīti ... Un viņi tika dziedināti ar Dieva Jēra spēku.”¹¹

Alma arī pravietoja, ka „Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un ... Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības. ...

Lai *Viņš* varētu tikt piepildīts ar žēlastību ..., lai *Viņš* varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.”¹²

Kādā vēlā vakarā, guļot slimnīcas gultā, šoreiz kā pacients un nevis kā ārsts, es lasīju šos pantus atkal un atkal. Es domāju: „Kā tas ir paveikts? Kā labā? Kas nepieciešams, lai tam kvalificētos? Vai tā ir kā grēka piedošana? Vai mums ir jānopelna Viņa mīlestība un palīdzība?” Kamēr es to pārdomāju, es nācu pie izpratnes, ka Savas mirstīgās dzīves laikā Kristus *izvēlējās* pieredzēt sāpes un ciešanas, lai mūs saprastu. Iespējams, arī mums nepieciešams pieredzēt mirstības grūtības, lai saprastu Viņu un savus mūžīgos mērķus.¹³

Prezidents Henrijs B. Airings mācīja: „Tas, ka Viņš zina no pieredzes, kā dziedināt un palīdzēt mums, mierinās mūs, kad mums ciešanās būs jāgaida Glābēja absolūtā palīdzība... Un ticība šim spēkam sniegs mums pacietību, kad mēs lūgsim, strādāsim un gaidīsim palīdzību. Viņš būtu varējis zināt, kā mums palīdzēt, vienkārši caur atklāsmi, taču Viņš *izvēlējās to apgūt caur Savu personīgo pieredzi*.”¹⁴

Tajā vakarā es sajutu, ka esmu „[ieskauts Viņa] mīlestības rokās”.¹⁵ Pateicības asaras mitrināja manu spilvenu. Vēlāk, kad es Mateja evaņģēlijā lasīju par Viņa mirstīgo kalpošanu, es nonācu pie vēl viena atklājuma: „Kad vakars metās, tie atveda pie Viņa daudzus ... un Viņš ... dziedināja *visus sērdzīgos*.”¹⁶ Viņš dziedināja visus, kas nāca pie Viņa. Neviens netika atraidīts.

Kā ir mācījis elders Dalins H. Ouks: „Dziedināšanas svētības izpaužas dažādos veidos un katrs no tiem atbilst mūsu individuālajām vajadzībām, kas ir zināmas Tam, kurš mūs mīl visvairāk. Dažreiz „dziedināšana” izārstē mūsu kaites vai mazina mūsu ciešanas. Taču dažreiz mēs tiekam „dziedināti”, saņemot stiprinājumu vai sapratni, vai pacietību, lai panestu mums uzliktās ciešanas.”¹⁷ Visi, kas nāks, var tikt „Jēzus roku apskauti”.¹⁸ Visas dvēseles var tikt dziedinātas ar Viņa spēku. Visas sāpes var tikt remdinātas. Viņā mēs varam rast „atvieglojumu savām dvēselēm”.¹⁹ Mūsu mirstīgie apstākļi, iespējams, uzreiz nemainīsies, taču mūsu sāpes, uztraukumi, ciešanas un bailes var tikt remdinātas Viņa mierā un dziedinošajā mierinājumā.

Es esmu ievērojis, ka bērni daudz biežāk dabiski panes sāpes un ciešanas. Viņi klusi pacieš pazemībā un lēnprātībā. Es esmu sajutis brīnišķīgu, jauku sajūtu, kas ieskauj šādus mazus bērnus.

Trīspadsmit gadus vecajai Šerijai tika veikta 14 stundu ilga operācija audzēja izņemšanai no viņas muguras smadzenēm. Kad viņa atguva samaņu intensīvās aprūpes nodaļā, viņa teica: „Tēt,

tante Šerila ir šeit, un ... vectēvs Normens ... un vecmamma Brauna ir šeit. Un tēt, kas stāv aiz tevis? ... Viņš ir tev līdzīgs, tikai garāka auguma. ... Viņš saka, ka ir tavs brālis Džimijs.” Viņas tēvocis Džimijs bija miris 13 gadu vecumā no cistiskās fibrozes.

Gandrīz stundu Šerija ... aprakstīja savus apmeklētājus, kuri visi bija miruši ģimenes locekļi. Tad pārgurusi viņa aizmiga.

Vēlāk viņa savam tēvam teica: „Tēt, visiem bērniem šeit, intensīvās aprūpes nodaļā, ir eņģeļi, kas viņiem palīdz.”²⁰

Visiem no mums Glābējs ir teicis: „Lūk, jūs esat mazi bērni un jūs nespējat tagad visu panest; jums ir jāaug labvēlībā un patiesības atziņā. Nebīstieties, bērniņi, jo jūs esat Mani, ...

Tādēļ Es esmu jūsu vidū, un Es esmu Labais Gans.”²¹

Mūsu lielais personīgais izaicinājums mirstībā ir kļūt par „svēto caur Kristus ... Izpirkšanu”.²² Sāpes, kuras mēs pieredzam, var būt šī procesa lielākā mēraukla. Lielās grūtībās mēs varam kļūt kā bērni savās sirdīs, pazemoties un pacietīgi „lūgt un strādāt, un gaidīt”²³ mūsu ķermeņu un mūsu dvēseļu dziedināšanu. Līdzīgi Ījabam, pēc tam, kad būsīm šķīstīti caur saviem pārbaudījumiem, mēs tiksim „[atrasti] zeltam [līdzīgi]”.²⁴

Es sniedzu liecību, ka Viņš ir mūsu Izpircējs, mūsu Draugs, mūsu Aizstāvis, dižais Ārsts, dižais Dziedinātājs. Viņā mēs varam rast mieru un mierinājumu gan mūsu sāpēs, gan no mūsu grēkiem, ja vien mēs nāksim pie Viņa sirds pazemībā. Viņa „labvēlība ir pietiekama”.²⁵ Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Orsons F. Vitnejs, Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98. lpp.
2. Roberts D. Heilzs, „Healing Soul and Body”, *Ensign*, 1998. g. nov., 14. lpp.
3. Skat. Almas 31:31, 33.
4. 2. Nefija 2:1.
5. 2. Nefija 9:21.
6. Ebrejiem 4:16. Pāvils mūs mācīja raudzīties uz Glābēju kā uz piemēru, kā panest „pārestību no grēciniekiem, lai [mēs nepieņemtu], savās dvēselēs pagurdami” (Ebrejiem 12:3).
7. Jeremijas 8:22.
8. Almas 36:14.
9. 3. Nefijs 9:13.
10. 3. Nefijs 27: 14–15; izcēlums pievienots.
11. 1. Nefija 11:31.
12. Almas 7:11–12; izcēlums pievienots.
13. Skat. Džons Teilors, *The Mediation and Atonement*, 1882. g., 97. lpp. Prezidents Teilors raksta par „derību”, kas pirmsmirstīgajās padomēs tika noslēgta starp Tēvu un Dēlu, lai veiktu cilvēces grēku Izpirkšanu. Kristus brīvprātīgās ciešanas dzīves laikā bija papildinājums ciešanām dārzā un uz krusta (skat. Mosijas 3:5–8).
14. Henrijs B. Airings, „Adversity”, *Liahona un Ensign*, 2009. g. maijs, 24. lpp.; izcēlums pievienots.
15. Skat. Mācība un Derības 6:20.
16. Mateja 8:16–17; izcēlums pievienots.
17. Dalins H. Ouks, „He Heals the Heavy Laden”, *Liahona un Ensign*, 2006. g. nov., 7.–8. lpp.
18. Mormona 5:11.
19. Mateja 11:29.
20. Michael R. Morris, „Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, 1995. g. jūn., 44. lpp.
21. Mācība un Derības 50:40–41, 44.
22. Mosijas 3:19.
23. Henrijs B. Airings, *Liahona un Ensign*, 24. lpp.
24. Ījaba 23:10.
25. Skat. 2. korintiešiem 12:9; Etera 12:26–27; Mācība un Derības 18:31.